

**Sayın Genel Başkan,
Değerli Belediye Başkanları,
Değerli katılımcılar,
Hepinizi şahsım ve Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu adına
saygıyla selamlıyorum.**

Sözlerime başlamadan önce, ülkemiz sınırlarının güvenliğini sağlamak ve bölgede tehdit oluşturan terör koridorunu ortadan kaldırmak, ülkemizin bölünmez bütünlüğünü korumak ve milletimizin bekasını garantiye almak için mücadele eden Türk Silahlı Kuvvetlerimize başarılar diliyorum. "Barış Pınarı Harekatı"nda şehit düşen Mehmetçiklerimize Allah'tan rahmet, ailelerine ve milletimize başsağlığı diliyorum. Yaralanan askerlerimizin bir an önce sağlıklarına kavuşmasını temenni ediyorum.

Değerli katılımcılar,
Üretim Esaslı Ekonomiye Geçiş konusu, Dünyada yaşanan değişimler dikkate alındığında, bundan sonra her fırsatta tartışmamız ve üzerinde konuşmamız gereken son derece can alıcı bir konudur. Bu konu özellikle biz sendikalar açısından çok büyük bir önem taşıyor. Çünkü küreselleşmenin geldiği boyut ve yaşanan teknolojik gelişmelerle birlikte, Dünyamız hızla değişiyor... Yaşanan teknolojik gelişmeleri takip etmek dahi gün geçtikçe zorlaşıyor. Yaşanan bu değişim, üretim biçimlerine ve doğal olarak da çalışma hayatına yansıyor.

Uluslararası düzeyde on yıla yakın bir zamandır konuşulan ve 4. Sanayi Devrimi olarak adlandırılan yeni üretim biçimi Türkiye'de de özellikle son zamanlarda iş yaşamında önemli gündem maddelerinden biri oldu. Boyutu, derinliği ve karmaşıklığı göz önüne alındığında, bilinmezlerle dolu bir dönem bizi bekliyor.

Yaşanan her sanayi devrimi, insana dayalı üretim sisteminin, makinalara kaymasına neden oluyor. Böylece istihdam kayıpları ortaya çıkıyor. Ancak bu devrimler sonucu hizmetler sektörünün ve ekonominin büyümesi bu kayıpları şimdilik telafi ediyor. Çünkü sanayi 4.0 yanında gün geçtikçe artan dijitalleşme, ticaret ve hizmetler sektöründe de ciddi kayıpların yaşanacağını bize gösteriyor. Dünya genelinde, Amazon, Ali Baba gibi e-ticaret yapan dev şirketler nedeniyle bu sektörde de işsizliğin inanılmaz boyutlara ulaşacağı konuşuluyor. Robotlaşmanın ve dijitalleşmenin sonucunda 2030 yılında 2 milyar insanın işsiz kalacağı söyleniyor.

İşte tüm bu nedenlerle bizim bu sürece ilişkin bazı endişelerimiz var. Bu gelişmelerle birlikte istihdamda gerçekte ne kadar bir azalma yaşanacak? Bu durum nasıl telafi edilecek? Sanayi 4.0 ve dijitalleşme, işçilerimizin yaşam kalitesini artıracak mı? Çalışma saatleri azalacak mı? Yani kısacası, üretimdeki insan unsuru için nasıl önlemler alınacak? İşte biz bütün bunları bilmiyoruz ve bunlara cevap arıyoruz.

Biz, yaşadığımız bu süreçte, bu sorularımıza cevaplarımızı, işçiler ve işverenler olarak sosyal diyalog kavramı içinde hep birlikte aramaktan, ortak çözümler bulmaktan yanayız. Üretim esaslı bir ekonomiyi hep birlikte nasıl gerçekleştirebileceğimizi tartışmaktan yanayız. Özellikle dijitalleşme gibi konularda buna benzer toplantılarda ele alınmasını, ve bu konuda alınacak önlemlerin tartışılmasını bekliyoruz.

Değerli katılımcılar,
Ülkemizin Avrupa Birliği üyelik sürecine girmesiyle birlikte, bazı kavramlar öne çıktı. Bu süreçte ortaya çıkan “Sosyal diyalog”, “sosyal ortak” ve bunun gibi kavramları biz de önemsiyoruz, benimsiyoruz.

Ancak bunların sağlıklı bir biçimde işleyebilmesi için kesimler arasında sosyal diyalogun olması için, bazı koşullarının oluşması gerekiyor. Birincisi, hukukun evrensel ilkelerinin esas alınmasıdır. Taraflar arasında hoşgörü ve uzlaşma kültürünü benimsenmesidir. Yani taraflar buna psikolojik olarak hazır olmalıdır.

İkincisi şudur: Toplumsal uzlaşma ancak kurumsallaşma ile mümkündür. Bunun gerçekleşmesi için işçiler ve işverenlerin serbestçe örgütlenmesi gerekir. Çünkü örgütlenme düzeyinin düşük olmasıyla işçi ve işveren kesimlerinin temsil gücü zayıflıyor. Buna karşılık hükümetlerin etkinliğini artırıyor.

Evet, biz sosyal diyalogdan yanayız... Ancak işçi haklarına ve sendikal hak ve özgürlüklere saygının olmadığı bir ortamda, hangi diyalogdan söz edebiliriz? İşçinin hakkını fazla gören, İşçi hak ve özgürlüklerinin gelişmesini maliyet unsuru gibi algılayan bir anlayışla diyalog olabilir mi? Sendikaları rakip hatta düşman gibi gören, sendikaları işyerlerine sokmak istemeyen anlayışların egemen olduğu bir yapıda, sosyal diyalog kurulabilir mi?

Demek ki önce anlayışlarımızı değiştireceğiz. Sendikaları, demokratik toplum düzeninin unsurları olarak göreceğiz. Örgütlenme hakkına saygı duyacağız. İşçi hak ve özgürlüklerinin gelişmesine katkıda bulunacağız. Ondan sonra ancak diyalog mekanizmalarını kurabiliriz ve geliştirebiliriz.

Değerli konuklar,
Yeni üretim ilişkileri, yeni çalışma biçimleri gibi konulara insan unsurunu işin içine katmadan bakamayız. İnsanı hiçe sayan, insanı üretimin basit bir parçası gibi gören anlayışları konuşmadan bunlara ilişkin düşünce oluşturamayız. Biz elbette ki, üretim esaslı bir ekonomi için gereken nitelikli bir işgücü için üzerimize düşeni yapmaya hazırız. İşverenlerle ya da kamuyla birlikte, ortak projeler içinde olmalıyız. Sendikalar olarak işgücünün niteliğini artırmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız. Ancak bu konularda işbirliği yapmamız için, birçok unsurun göz ardı edilmemesi gerekiyor.

Hakkı, hukuku, alınterinin karşılığını gözetmeyen, insan onuruna yaraşır bir geliri ve yaşamı konuşmadan, bunları çözmeden, yapacağımız işbirlikleri çok fazla işe yaramaz. Bunlar olmadan ne sosyal diyalogu konuşabiliriz, ne de daha nitelikli işgücü için birlikte projeler geliştirebiliriz.

Bildiğiniz gibi, sosyal politikaların temel hedefi, emekçilerin üretimden adil pay almalarını sağlamaktır. Ancak ülkemizde yaşanan temel bir sorun var. Türkiye’de sosyal politikalarla ekonomik politikalar arasında bir uyum olması gerekirken, tam bir uyumsuzluk var. Yani hükümetler, Sosyal politikaları ya da bu politikanın önceliklerini, ekonomik politikalara feda ediyor. Bunun için de çeşitli gerekçeler ileri sürülüyor. Örneğin, işsizliğin önlenmesi, rekabet, verimlilik gibi kavramlar bahane edilerek, sosyal politikalarda geriye gidişler yaşanıyor.

Şunu unutmamak gerekiyor: Sendikal örgütlülüğün olduğu her yerde kar rekorları kırıyor. Bu işyerlerinde disiplin, verimlilik en üst seviyede. O nedenle, üretim esaslı bir ekonomiye geçişin temel unsurlarından biri emekçiler ve onların örgütlü gücü sendikalarıdır.

Küresel işgücü piyasasının temel gündemini oluşturan yeterli miktarda yeni iş yaratmak, mevcut istihdamın kalitesini artırmak ve ekonomik büyümenin kapsayıcı olmasını sağlamak gibi önemli konuları işgücünün örgütlü gücü olmadan konuşmak ve politikalar geliştirmek olanaksızdır.

Değerli Katılımcılar,

Türkiye geç sanayileşmeye başlamış bir ülkedir. Teknoloji alanında gelişme kaydeden ülkeler bizden çok önce sanayileşen ve bu konuyu çok ciddiye alan ülkelerdir. Örneğin, günümüzde Almanya yatırımlarını geleceğe yönelik yapmaya başlamıştır. Milyarlarca ton kömür rezervi varken maden ocaklarını kapatıp, üretimi durdurmuştur. Enerji ihtiyacını daha farklı yollarla karşılamaktadır. Sanayileşmesini tamamlayan ülkeler bugün farklı bir noktaya gitmektedir. Teknolojik gelişmelerin olumlu etkisi bu nedenle gelecekte her ülke için aynı olmayacaktır.

Günümüzde;

- Teknolojiye yatırım yapan,
- Ucuz işgücü ile değil teknoloji ile rekabet gücünü artıran,
- Beşeri sermayenin gelişimine önem veren,
- Yarınları inşa edecek nitelikli işgücünü yetiştiren

Ülkeler teknolojinin gelişmelerinden yararlanacaktır. Ancak bunları göz ardı eden ülkeler teknolojik gelişmelerden yararlanamayacaktır.

Ben, ülkemizin kalkınmasının ve gelişmesinin en önemli yolunun üretime dayalı bir ekonomiye bağlı olduğunu düşünüyorum. Elbette ki, teknolojik tarımın gelişmesinin yanında özellikle sanayi yatırımının çok önemli olduğunu düşünüyorum. Üretim esaslı bir ekonomik model, ülkemiz için kaçınılmazdır. Bu model, ülkemizin yalnızca ekonomik değil, siyasal ve sosyal istikrarını da çok yakından ilgilendirmektedir. Unutmayalım ki, bir toplumun demokratik olmasının ön koşullarından biri, o toplumdaki örgütlenme düzeyinin özellikle de sendikal örgütlenme düzeyinin yüksek olmasıdır.

Değerli dinleyenler,

Belediye başkanlarımızı burada görmüşken, biz sendikaları yakından ilgilendiren bir konuya daha değinerek sözlerimi tamamlamak istiyorum. Ne yazık ki ülkemizde, özellikle belediyelerde, her seçim döneminin ardından sendikal baskılar ve sendika değiştirmeye zorlamalar artıyor. Bizim bu konuda temel yaklaşımımız şudur:

Biz, belediyelerin, partilerin sendikası olmamalıdır diye düşünüyoruz. Sendikalar işçilerindir. İşçilerimiz istedikleri, arzu ettikleri sendikaya üye olmalıdır. Ancak ne yazık ki, birçok belediyede işçilerin elinden Anayasal hakları olan bu hak alınmaktadır. TÜRK-İŞ geçmişten günümüze bu konuda azami özeni göstermiştir ve göstermeye de devam edecektir. Bu hususta belediye yönetimlerine de çok önemli görevler düşmektedir. Sizlerden talebimiz, belediyelerde çalışan işçiler sendikal özgürlüklerini diledikleri gibi kullanmalıdır.

Değerli katılımcılar,

Böylesine önemli bir toplantıya ev sahipliği yaptıkları için TEBİAT'ın değerli başkanını ve yöneticilerini yürekten kutluyorum. Üretim esaslı ekonomiye geçiş sürecinde, tüm kesimlerle birlikte biz sendikalara da büyük görevler düşmektedir. Çünkü sendikal örgütlenmenin olduğu yerde kayıt dışı istihdam olmaz. Verimlilik ve çalışma barışı olur. Huzur ve güven olur. Üretim olur. Çünkü sendikalar aynı zamanda birer denetim mekanizmasıdır. O nedenle, Kamuda ya da özel sektörde tüm işverenlerimizi sendikalarla sosyal diyalog içinde olmaya çağırıyorum. Bu kapsamlı toplantının düzenlenmesinde emeği geçen herkese teşekkür ediyorum, sonuçlarının ülkemize hayırlı olmasını temenni ediyorum.